

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 20.

HISTORIA DE ACTUALITAT.

CAPITOL PRIMER.

L'escena pasa á casa d' una família bén acomodada. Es un matrimoni molt decent y dihento en una paraula: va á missa cada dia y á confessar cada senmana.

CAP. II.

Las visitas de la casa las constitueixen reparadors, reparadoras, lluisos, miquels, *hijas de María*, varios capellans y algun qu' altre canonje.

CAP. III.

Aquest matrimoni té una filla, hermosíssima criatura de 18 anys, que per supuesto es també *hija de María*, reparadora, miquela y lluísica.

CAP. IV.

Aquest noya s' enamora perdudament de un jove que estadia per capellá, ab qui vol casars' hi de totas passadas; pero l' seminarista que també l' hi agrada molt la noya, no té ganas de penjar los habits, y ni ha pensat encara si l' arbre en que hauria de penjarlos seria figuera ó *taronger*. En una paraula: aquell jove voldria á la noya per majordona.

CAP. V.

Los pares de la noya s' oposan al matrimoni y als projectes del aprenent de bisbe, y acuden á las exhortacions y talent de un dels canonjes, visita cotidiana de la casa.

CAP. VI.

Com si ab lo canonje no n' hi hagués prou, prenen part en las prédicas tots los capellans y demés visitas de la casa.

CAP. VII.

Continúa lo capitol anterior.

CAP. VIII.

La noya s' mareja y no sab lo que fer; l' estudiant li proposa fugir ab ell en una nit de lluna, montats en un caball blanch y totas aquellas cosas que sabém dir tant bonicas tots los que 'ns dediquem al ram de novelas históricas. Per supuesto que la noya, (batejema ab lo nom d' Emilia) se resisteix; ella no vol dar de cap manera un disgust als seus pares y per últim consent en sortir una nit al balcó que lo futur mossen Esteve (ab aquest nom batejo al minyó) se passejará pel carrer al punt de la una, y aixís podrán parlar sense testimonis.

CAP. IX.

Continúan las prédicas dels capitols VI y VII; la pobra Emilia va perdent la xaveta. Arriba la una de la nit, surt al balcó (vivia en un entressuelo del carrer de la Gran Via) l' Esteve l' esperava y comensan á discutir; y á lo millor de la conversa, quan semblava que l' Emilia estava mitj resolta á fer lo farsellet per anarse 'n ab l' Esteve, surt un sereno de la primera

cantona la y 'ls dona la bona nit. Tanca ella la finestra d' una revolada y arrenca á corre ell cap á la plasa de Tetuan.—En aquella época, no s' havia fet encare l' monument projectat á las *Glorias de la guerra d' África*.

Queda l' sereno parat, busca l' pito y no se l' troba y diu ab lo tó sentenciós y véu ronca propia del ofici:

—Ola, ola!

En aquell moment se li acosta un tinent de infanteria que havia presenciat l' escena per complert y qu' estava enamorat també de l' Emilia.

CAP. X.

L' endemà l' Emilia s' lleva tart y la sèva mare observa que fa ulleras y que s' adorm tot ohintissa (Pobretat) Entre l' Esteve y l' susto del sereno no havia pogut aclaruc l' ull en tota la nit; quan lo canonje y demés companys se presentan á sermonejarla, diu que aquella nit no ha dormit, que se li ha presentat la Verge Maria tota cuberta de flors y ab un gran raig de llum fentli véure que aquell matrimoni no li convenia de cap manera. Tothom queda admirat de la aparició y s' agenollan tots y resan una part de rosari donant gràcies á la Verge pèl miracle.

CAP. XI.

A dos quarts d' una de la nit, l' Esteve ja passeja per la Gran Via; á tres quarts lo tinent compareix ab dos companys més y ofereix una espasa á l' Esteve, qui antes que batre's preferí cedir lo camp en absolut al militar; á la una surt la noya, lo tinent hi corra ab lo cor inflamat, ella s' assusta, fà un xisclet ben petit porque no l' pugui sentir ningú y s' desmaya. Lo tinent, per retornarla, escala l' balcó y surt de la casa quan ja apuntava l' dia. ¡Y l' sereno? ¡Oh, l' sereno! Tenia pór de pluja y s' havia posat la caputxa.

CAP. XII.

Segueix la noya explicant aparicions nocturnas y vejnese ab lo militar; los capellans continúan las prédicas ab més insistencia y l' tinent ab menos; la pobre Emilia no saben que fer, pert cada dia més la xaveta y 'ls pares estan contents, pero molt contents, porque la sèva filla està en camí de ser santa.

CAP. XIII.

L' Esteve no s' veu més, ni l' militar tampoch; l' Emilia de tot diu ament observan en ella gran vocació per l' aislament y fan qu' entri en un convent de novicia.

CAP. XIV.

De novicia, passa á monja de debó.

CAP. XV.

Y sent monja de debó està contenta, molt contenta, porque si l' Esteve l' havia deixada y l' militar no s' recordava d' ella, á lo menos s' havia casat: era esposa de Jesús.

CAP. XVI.

Pero sols véu al seu marit ab los ulls de la fè. ¡Si al menos á la nit tingués aparicions! Pero ¡ca! ¡ni 'ls mils!

L' enteniment de la pobra Emilia se va enterbolint cada dia, hasta que queda lo que se n' diu una ximbla; los pares, al contrari més contents que may, per ells es una verdadera santa. A tot això ha cumplert 23 anys y l' confés del convent li fa saber que ja es major d' edat. ¡Infelis! En la sèva curta imaginació va preguntar: —Es á dir que ja podria ayuy casarme sense permis dels mèus pares? —De qué l' hi havia de servir si tenia prestat jurament que no podia desfer!

CAP. XVII.

Arriba la senmana santa, y ab ella l' hora en que l' iglesia diu: «Jesucrist ha mort, tots los cristians deuen estar de dol.»

A l' Emilia no li passa per alt aixó y riu, s' arregla més bè que de costüm; á falta de mirall se mira en lo rentamans de la celda; abrassa á las demés monjas, salta, brinca y fins balla.

—Qué tindrà Sor Emilia ayuy que devant estar trista està per lo contrari tant alegre?

—Qué tindrà? diu la mare Abadessa.

—Qué tindrà? repeteixen confés, hermano, jardiner y demés entrants de la casa.

¡Qué volen que tingui! Ha sapigut com hém dit qu' era major d' edat; l' iglesia celebra la mort de Jesús, y ella.. ¡Oh ella! Celebra nada menos que l' haverse quedat viuda, porque aixís passats los deu mesos podrá tornarse á casar á gust.

La segona part d' aquesta verídica historia, la deixém á la ben trempada ploma del reverent pare Morell.

P. A. U.

SPLEEN.

(A. P. ARDERIU.)

Exceptuant lo morirse, no hi ha res tant desagradable com estar de mal humor.

Lo mal humor es una malaltia: es precis partir d' aquesta base porque 'ns entenguém y poguem treure alguna conseqüència una mica acertada.

Cóm s' introduceix en lo cos, no se sab: nos adoném de que l' tenim quan ja s' ha apoderat completament de nosaltres. Ara, tocant als efectes, ja es un' altra cosa; los coneixém perfectament, y 'ls doném á coneixé á tots los que 'ns voltan.

Hi ha personas que quan estan de mal humor pican de peus; altres buscan rahons á tohom; altres pegan á la dona, ó als fills, ó, á falta d' aquests, al gos; altres, en fi, pensant que un clavo saca otro clavo, se 'n van á la primera iglesia que 'ls vè entre peus y 's casan.

Lo carácter especial d' aquesta malaltia consisteix

en que no sá diferencia d' edats, sexes, estats ni posicions. L' apoplegia ataca als de coll curt, la tisis als enfonsats de pit, la gota als richs, la gana als pobres, la rosa á las criaturas. Lo mal humor no s' entén de camàndulas: ab la mateixa frescura s' apodera d' un capitalista que d' una treballadora dels *Atmetllons*; tant facilment invadeix la còpsa d' un sabi com lo cervell d' un cap sense cervell: richs, pobres, sabis, tontos, joves, vells, homes, donas; tots son víctimas per igual d' aquesta maravillosa enfermetat, importada, segons malas llengües d' Inglaterra.

Demostrat fins á la evidència que 'l *spleen* es una malaltia, puch entrar desde luego á cumplir lo meu propòsit: aixó es, exposar lo remey, ó 'ls remeys, més propis pera combátre'l.

Y dich los remeys, porque son molts los que jo, gràcies á un patientissim treball, hi lograt descobrir. Apart de que en cada edat, sexo y posició s' ha d' atacar la dolencia de diferent manera, s' ha de tenir per bén entès que per cada respectiva agrupació pot acudirse á varios sistemas curatius. Lo cual no deixa de ser un bon consol pels malalts, pues casi poden tenir la seguretat de que, haventhi tants recursos, molt arrapat ha d' estar lo seu mal humor perque ab un ó altre no logrin tréuressel de sobre.

Seria interminable apuntar un per un los específichs contra 'l mal humor de tota la humanitat; ni l' espay m' ho permet, ni 'm dóna la gana de ferho. Anem, pues, al grà, circumscribimnos al nostre tema y entrém á esbrinar aquest assumpto:

Remeys contra 'l mal humor dels joves.

Quan un hom no porta prèssa, lo millor es deixar la curació encomanada al temps.

Algú potser se figurará que hi dit una tonteria; si acás, li adverteixo que 'l tonto es ell.

Lo temps es lo remey més bò y més barato que s' ha conegut: podrà ser una mica calmós en los efectes; pero tart ó aviat surt ab la sèva: ell y 'l Papa son casi b'ls únichs que poden titularse *infalibles*.

A qualsevol li haurá passat. Un dia 'ns trobém de mala lluna, tenim un humor dels diables, tot nos molesta, si gosessem nos donariam bofetadas á nosaltres mateixos. Pero ve 'l vespre, nos fiquem al llit, dormim set ó vuyt horas com uns benaventurats, y l' endemà 'l demà nos llevém més aixerits qu' un pésol y més alegres qu' unes Pasquas. ¿Per qué? Perque sí; perque han passat algunas horas, y aquest curt espay de temps ha exercit sobre nosaltres sa acció benèfica, desvaneixent lo *spleen* que 'ns roseava.

Los que han assegurat que 'l temps es or, ho han dit tant en lo sentit de recomenar la afició á aprofitarlo, com en lo d' aconsellar que en certs cassos s' ha de llençar prudentment.

A pesar de tot, pot succehir que un no tingui prou paciència per esperar que 'l temps lo curi, o, y aixó es lo més grave, que 'l seu mal humor se torni tant persistent, que per l' istil d' aquella insignificant febreta que devora als tisichs, arribi á convertirseli en una carga empalagosa, pesada é inaguantable.

Per més que no ho sembli, lo segon cas abunda tant entre 'ls joves del dia com las ratas en las clavegueras de Barcelona.

En efecte: ja siga perque 'ls joves se tornan homes massa aviat, ja perque l' esperit del sigeix xix dóna un neguit especial al cos humà, la juventut dels nostres dias, al arribar als vintidos ó vinticinch anys, se troba cansada, enguniosa y presa completament, salvo raras excepcions, de la malaltia que 'ns ocupa; del mal humor.

Mil vegadas m' hi trobat ab companys y amichs que, en un moment d' exponcyaneytat, m' han posat de manifest la lamentable situació de la sèva ànima.

—No sè;—m' ha dit més d' un d' aquests,—estich bò y 'm trobo malament; no desitjo res y coneix que 'm falta alguna cosa. Trobo lleitjias totas las donas; tots los quadros me semblan mal fets; las comedias no tenen solta; 'ls dramas me donan mareig; los periódichs son sossos; la política 'm fastidia; la broma 'm fa plorar; las llàgrimes me fan riure; en pocas paraules, se 'm figura que han donat un bany d' una pintura extranya á tot lo que 'm rodeja, de manera que lo qu' es blanch ho veig negre y lo qu' es negre ho miro blanch.—

Aquest exemplar que 'ls presento, no hi ha que duatarho, es un mal humorat furiós: está en l' últim grau, en lo *delirium tremens* del *spleen*.

Quan s' arriba aquest cas, no hi ha que perdre temps; á posarhi remey desseguida, ó sinó, *tardis piulastis*.

Primer consell: ocupar-se bò, buscarse treball de qualsevol classe y entregarse á una activitat vertiginosa.

L' home que té 'l temps ocupat, no pot aburrir-se de cap modo. No importa precisar la ocupació més convenient, totas son bonas. Y si la fortuna, ó la desgracia, lo posan en lo cas de no tenir res que fer, ja

sab lo que li toca; que compri un gat y que 'l pentini. Si per aquest sistema no s' cura, llavoras s' apela á la segona prova. Una de las caborias que desvaneixen més al home, es la de fer versos. Hi ha hagut persona que ha ensajat aquest remey per desvanèixes ab tant èxit, que desvaneixentse, desvaneixentse, ha acabat per tornarse ximple.

Vinga, pues, fer versos curts, llarchs, de totas mides y gèneros: vinga fer décimas al mar, epitafis á la lluna y sonetos á la selva umbria; vinga combinar redondillas, tercets y octavas reals cantant la nit, las papallones, la primera ilusió, l' últim suspir y tota aquesta règula de curiositats tant propias pera ser cantadas y fins, si convé, ballades; vinga pujar á ball de la fantasia y anàrsen á passejar per aquests mòns de Dèu, donant un petó al sol, una puntada de peu á las estrelles y un cop de cap en lo punt més elevat de la bóveda celeste.

Suposém que, á pesar dels pesars y de tota la bona voluntat del pacient, lo mal humor continua; pues abandoném lo sistema, y probémne un altre.

Lo remey que ara vaig á explicar—lo tercer de la mèva llista—l' hi donat á molts joves, y, ho dich ab legitim orgull, á bén pochs ha anat malament.

Y 'l remey, molt fàcil de procurar-se, es aquest: buscarse xicoteta, promesa, núvia, mossà, flavia ó 'l nom que vostés vulguin donarli.

Reparin—y la observació es molt seria,—que no dich dóna, perque aixó suposa casori, y si ho hagués sim d' arreglar aixis, si que 's podria dir qu' es pitjor lo remey que la malaltia.

Uma xicoteta! Han calculat vostés tota la extensió, tot lo significat d' aquesta paraula?

Mirinsho com vulguin, no hi ha res que distregui més: sobre tot si un sab manegarsho de manera que 'l cor s' hi interessi una mica, lo cap un' altra mica y 'l amor propi una miqueta més que 'l cap y 'l cor.

Aquella obligació d' anarla á esperar a tal ó qual hora; aquelles passejades carre amunt y carre avall, contant las pedras de l' acera y mirant si ella tréu los nas per la poètica finestreta; aquellas nits fent cartes d' amor ó de repulsa; aquelles horas empleadas en descifrar las geroglíficas epistolares ab que ella contesta; avuy acompañala al teatre, demà pòrtala al ball, un altre dia convidala á anar á fora...! La vida passa com un llamech, los días s' enllassan los uns ab los altres d' una manera invisible, y, sense sapir com ni de quin modo, un se troba ab que ha viscut un any volant. Devegadas també s' troba ab lo pare de la noya que li dóna un trastassó; pero d' aixó no hi ha que ferne cas: son gangas del ofici.

Endavant: ¿está curat lo pacient? ¿Si? Me 'n alegra... Continúa 'l mal humor? Pues continuém també la exposició de sistemas curatius.

En obsequi á la brevetat, perque tant si vol ploure com nó, es tari, donaré algunas lleugeries apuntacions de certas probatuturas ensajadas ab molt bon èxit.

La víctima del *spleen* que ab los remeys anteriors no hagi conseguit res, pot dedicarse á lo següent:

Primer: rondar tot lo dia del un cap al altre de Rambla, mirant las caras de las personas y bestias que hi passan. Ne veurá de tant extrambòticas que 's distreuerà vulgas no vulgas.

Segon: freqüentar las sessions que celebra 'l Excentíssim Ajuntament, escoltant los discursos que allí s' disparan.

Tercer: llogar una habitació quals balcons interiors donguin sobre un safreig, y estarse contemplant las pintorescas escenes que allí tenen lloch.

Quart y últim: procurar-se una canya, un cordill y un am, y anàrsen á las escalas del moll á pescar sense esqué. Y dich sense, perque sempre es més econòmic: tant si n' hi posa com no, lo resultat será igual.

O la ciència y la investigació de la causa de las cosas no serveixen de res, ó ab aquest arsenal de específichs lo mal humor desapareixerá per forsa.

Pero, prenemho pel cantó dolent y suposém que ni por esas.

Llavors l' infortunat malalt no té altra escapatoria que apelar al recurs suprèm.

Se 'n vá al carrer de Fernando, número 20, y 's fica á la botiga de 'n Vives. Per poch que sàpiga explicar-se, allí li proporcionarán remeys *infalibles* contra 'l mal humor. De dotze rals per amunt, n' hi ha de tots los sistemes.

FANTASTICH.

LO DEJUNI D' UN RECTOR.

Ja he dit la missa: cuya, Pancrás, tréu las alforjas que las durás; 'nirém cercantne pèl lloch recapte que sent dejuni lo dia es apte. Dels felicessos jo no 'n tinch cap qu' en tal diada s' ompleni 'l pap; tots ells segueixen lo costum meu

gran abstinència per servir a Dèu; y aixís quan mori tindré 'l plaher d' anà á la gloria com apetesch... —Vaya uns dejunis, mossen Francesch!

—Vaya uns dejunis que deurém fer!

—Que Dèu lo guardi, senyó rectò!

Bè, ¡com ho passa? ¡Se troba bò?

—Per ara guapo, germana Agnès, mes me fatiga l' anà á pagès.

—Segui á la taula; vingui á aquí, que necessita pendre un bossi.

Tinga una truya; dotze ous hi ha; també que menji lo sagristà.

—En nom del Pare de tot poder aqueixa pena me concedesch...

—Vaya un dejuni, mossen Francesch!

—Vaya un dejuni qu' aném á fer!

—Ay! no, no marxi, no ho permetém; dins poca estona n' esmorsaré.

—Germana Pepa retiro al punt!

—Sí, qu' aquí casa no 'ns vindrà d' un.

Tenim llubarros y un llus sencer

qu' es lo regalo d' un masover:

qué vosté 'l tasti jo crech qu' es just y luego 'm diga si té bon gust.

—Si Dèu me dona coneixement

lo paré á darvos bò m' oferesh...

—Vaya uns dejunis, mossen Francesch,

—Vaya uns dejunis que n' aném fent!

—Cansat se troba! Descansi un xich

qu' ha de menjarte pa de pesich;

y després beure d' aquest licor

una copeta, que dona cor;

que sent deu horas no vindrà mal

y així á sa casa n' irá com cal;

que 'l camí es are molt fatigós,

y vosté 's cansa sentne tant gros....

—Germana, Antonia, m' està enternint!

per las paraules pendré 'l refresh...

—Vaya un dejuni, mossen Francesch!

—Vaya un dejuni qu' aném crospint!

—Busca lo llibre, cuya Pancrás, y dalt la trona me'l pujarás.

—(Sermó de tarde ja serà bò

si dels dejunis parla 'l rectò!)

—Germans caríssims: féu ab anhel

gran abstinència per anà 'l cel!

Jo així ho practico de dia y nit

y no perillo de cap enfit.

—Lo gran dejuni que m' he imposat

ab gust practico; si be patesch...

—Vaya un dejuni, mossen Francesch!

d' aquest dejuni... fins m' hi purga!—

JOAN DE LA TAVELLA.

ESQUELLOTS.

Los neos fan lo bòt. Desde la esclidassada del diu-menje contra 'ls miquels, han decidit no fer cap profesio, y aixó que 'n tenian moltes de preparadas.

Una setmana santa sense cucurullas! Y en temps d' en Cànoves y de 'n Pidalí Horror!

Diuhen que 'l capitá manaya ha demanat lo retir.

Han quedat definitivament disolts las músicas de artilleria y de inginyers.

Naturalment, com las coses van tan bò, no estém per músicas.

Pero 'l ministre de la guerra no ha tingut en compte per res, ni la antigüetat, ni 'l mérit de aquestas bandas, que serán molt difícils de reemplassar.

Si al menos las sustitubis ab una banda de pitos, que si algun cop vingués á Barcelona podria donarli una serenata.

Plé d' entusiasme descriu lo *Brusí* la nova imatge de la Verge de 'l Esperansa, obra de 'n Vallmitjana collocada en la capella del mateix nom, y benehidada pel Dr. Vergés.

Parla 'l *Diari* de la actitud de la imatge, del plegat del vestit, del modelat de la cara, del encarnat y de la pintura, de un tapís de vellut carmesí sobre 'l qual resalta y de la iluminació del camaril, y reclama que se li fassa un altar nou.

Per mi que li fassan.

Pero seria millor que se 'l guanyés.

De quina manera?

Comensant á fer alguns miracles.

S' ha mort lo cuiner del emperador de Russia, y aquest alt personatge ha fet representar en lo seu enterr y funerals.

¿Vostés se 'n estranyan? Y per qué? Hi ha per ventura ningú més important que un bon cuynier?

Quantas vegadas lo cuynier Iranzo, que aixís s' anomenava, hauria fet olvidar al seu amo las penas y amargures, los temors y sossobras inherents al càrrec de emperador!

«Hi ha per ventura res més fàcil que anegar al nibisme en una bona salsa?

Lo cuyner Iranzo tenia frasses oportunas.

Acostumava fer los menús plens de faltas de ortografia, y un dia un general que havia sigut ministre de Rusia á Bèlgica se n' hi burlava.

—Oh, digué l' cuyner, si sapigués d' ortografia, ja no seria á la cuyna.

—Donchs abont seriau?

—A Bèlgica representant á la Rusia.

Ja estan conjuminats los pressupuestos municipals, los quals presentan un deficit de 400,000 pessetas.

Deficit que despresa s' augmentará, com acostuma á succehir en semblants cassos.

Jo ja ho veig; tenim un ajuntament de real ordre, y com à bon ministerial, no fá sino lo que veu fer.

—En Cos Gayon presenta 'ls pressupuestos ab un deficit?

Donchs l' Ajuntament de Barcelona també.

O tots moros ó tots inglesos.

No la matarán, no á Catalunya, mal que pesi á n' en Cánovas, á n' en Romero Robledo, al Elduayen y demés partidaris dels tractats de comers.

Ab aquells tractats de comers podrán matar unas industries; pero al detràs ne sortirán d' altres immediatament, fent si es precis tota classe de sacrificis.

O sinó, responga per nosaltres lo que devia ser monument à Colom.

A pesar de tants concursos de projectes, concursos d' estàtuas, concursos de fonamentaciò, discussions y sous y banquetes, y municipi de Génova y discursos y reverencias de D. Francisco, á pesar de tot això—en un instant tan critich per la industria espanyola—s' ha prescindit del monument, y en lloc seu s' está construint una xamaneya de ferro.

[Loor á la industrial]

Segons tenim entès la tal xamaneya está destinada á un alt forn per purgar lo metall de una nova mina que ha descubert l' insigne arquitecto Sr. Bobigas.

Si jo fòs *Diari de Barcelona* ó *Correo Catalán*, avuy publicaria 'l següent suelto.

«Los monuments que aquest any han cridat més l' atenció dels fiels, que han anat á fer, com deuhen, las estacions, han sigut los de Urquinaona, Castaños, Güell y Ferrer, Clavé, y Glorias de la guerra de África.

»En quant als de 'n Prim y Colom, no han ofert cap novedat, comparats ab l' any passat.

»Lo públich ha estat mol respectuós ab tots, y 'ls carrers sobreixian de gent ab la robeta de las festas. Tenim que lamentar que certas casacás y 'ls anells damunt dels guants se van perdent sensiblement.

Cullit al vol lo dia del dijous sant.

Un tipo que sembla vingut de la vall de Aran, al veure que ningú treballa, pregunta á una senyora:

—Digui, bona senyora, ¿qué celebren avuy aquí que tothom vá de una iglesia al altra?

—Que s' ha de celebrar sant cristiá.... que Nostre Senyor es mort.

—Qué diu? Que Nostre Senyor es mort?

—Y donchs, que no ho sabia?

—Ay, pobre senyor!... Dèu l' haja ben perdonat.

Del *Correo Catalán*:

«Ha mort á Sant Sadurní de Noys 'l coneugut hisendat é industrial D. N. N., persona de grans qualitats morals y fervent catòlic. Ilustrat agricultor, havia plantejat en sa hisenda de Sant Sadurní varias industries artísticas, en particular l' elaboracio de la mesta.

Prenguin nota: pels carllins no hi ha producto artístich com la mistela.

Miste-que redios.

Ja s' ha publicat la llista de la companyia lírica que treballarà al Liceo després de Pasqua. Y qui bé de Déu! En Massini, en Maurel, la Theodorini, la Pasqua, etc., etc., etc. Entre las óperas novas que se ns prometen hi figurau *Lo barco fantasma* de 'n Wagner. Això si qu' es un vá y tot.

Al mateix temps comensarà á treballar en lo Principal l' aplaudida companyia de 'n Mario, que posarà las obras novas estrenadas á Madrid.

A lo menos després dels dejunis de la quaresma, 'l Sr. Bernis vol favorirnos ab una gran abundancia de menjars delicats.

Y are per acabar, uns quants ecos de la quaresma passada, que m' envia un amich que estudia per capellà:

Un home ja de alguna edat vá anarse á confessar.

—Quant temps fa que no ha estat á confessar? fou la primera pregunta que vá endressarli lo confés.

—Quant temps? Quant temps? responia 'l penitent com volguentse 'n recordar.

—Sí, fill meu, es precis saberho.

—Quant temps? tornava á repetir lo nostre héroe; pero digui, necessita saberho de un modo exacte?

—Exacte materialment, no; pero lo més aproximadament possible.

—Pues farà uns 45 anys aproximadament.

—145 anys! exclama lo confessor mitj sorpres, y refente de prompte, afageix ab aquella mitja rialleta canónica tant propia de la gent de sagristia:

—Caramba, donchs, que 'n sabrem de coses bonas.

—Ah! ¡sí! Donchs ara no sabrà res.

Y aixecantse de prompte vá deixarlo ab un pam de nàs.

Un' altre que no hi havia anat may, vá resoldre anarhi quan tenia ja 71 anys.

Haventli fet lo confés la mateixa pregunta li va contestar:

—Endeviniho.

—Quant fà?

—Endeviniho.

—Sis anys? Dos anys?

—Endeviniho.

—Deu anys?

—Endeviniho.

—Vint anys?

—Endeviniho.

—May?

—Endevinat!

—Això, pues, exclamá 'l confés, promet ser una mica llarguet, jo estich dejú y de primer voldria anar á prendre xacolate.

—Tardarà gayre á tornar? pregunta 'l penitent.

—Endeviniho.

—Mitja hora?

—Endeviniho.

—Una hora?

—Endeviniho.

—Que potser no tornarà á baixar?

—Endevinat.

Un jove d' aquells estantissos que si no fos perque 's pintan molt se veuria que son vells y fà sempre nosa á la cantonada de ca'n Llibre, volia entrar en la confraría dels Lluisos, y 'ls companys ván advertirli que avants de tot devia anar á confessar.

Aixis ho va fer.

Lo sisé manament omplia la part més grossa del sach de las sèvas culpas; lo confés vá ferli un sermó molt serio, dihentli entre altres cosas:

—No veu criatura de Nostre Senyor, que ab aquest vici lo que únicament fà, es espatllar la salut?

—Donchs jo, digué 'l penitent, si n' abuso tant, més que per vici, es perque m' han assegurat que aixis se m' aclararia la vista.

—No ho cregui, sant cristiá, no ho cregui (repetí 'l confés); si això fos veritat, pot estar ben segur que jo hi veuria d' aquí á Mallorca

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

AL CIUTADÀ ZARANDIETA.

Jo 'm creya, (t' ho dich formal) tení un amich de primera ab tú, y que nostre afecte era d' una amistat com total; mes jo no sé per qui mal ni ab qui motiu t' hauré ofés, que tu sense més ni més aquella amistat tant bona has convertit en segona.... y donchs; ¡això qu' es? /Dos tres/ JENANI.

II.

Una dos-tres tinch á hu tres qu' es casada ab lo total y are m' escriu que aquest més marxarán á Portugal.

AREDNABAL.

4	— Una consonant.
1 7	— Una nota musical.
3 9 1	— Un licor.
6 7 3 2	— Un instrument.
1 2 3 7 2	— Nom de dona.
1 9 8 7 4 2	— " " "
4 5 4 7 6 7 2	— " " "
2 6 5 1 2 8 7 2	— Una ciutat.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	— Nom de home.
4 2 3 9 6 7 8 2	— " " dona.
1 2 3 7 2 8 9	— " " home.
4 2 1 7 6 2	— " " dona.
1 2 8 5 6	— " " home.
4 2 3 2	— Part de la persona.
3 9 4	— Nom de home.
3 5	— Nota musical.
2	— Una vocal.

P. B. SAMACOIS PETIT.

ANAGRAMA.

—Tot, que vol veni al Retiro?

—Qué fà?

—Cantan la Total.

—Molt bé: vindré á accompanyala

ASNEROLF ALKUSPA.

ACENTIGRAFO.

Una punxa 's vá clavar
lo mèu total l' altre dia
mes tréureli vaig lograr
ab una tot que tenia.

UN LLEPA-FILS.

TRENCA-CLOSCAS.

PI ARA 'L TE.

Formar ab aquestas lletras combinadas lo nom de un carrer de Barcelona.

MARTÍ Roca y Roca.

PARALELÓGRAMO.

.....

Sustituixir los anteriors pichs ab lletras que llegidas horisontalment digan: primera ratlla, una fruita; 2., lo que acostuman á portar los pinchos; 3., nom de dona; 4., una beguda, dich, una planta; y llegidas verticalment: 1., consonant; 2., nota musical; 3., lo que tenen las modistas; 4., utensili de cuyna; 5., un animal; 6., part del home, y 7., una vocal.

GIROFLÉ.

GEROGLIFICH.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

LA PROFESSÓ VÁ PER DINS.

Mira, Miquel, aquesta cucurulla guàrdala bè, qu'encare que avuy no la pugas treure, ja la treurás lo dia que 'ls
duguém á tots plegats á la Inquisiciò.